

NEMCSAK FEST, VERSEKET IS ÍR

Kerekes Sándor, a Kortárs Magyar Lexikon, valamint a Révai Lexikon lexicált festője nemrégiben mutatta be Szabadkai ősz című legújabb, harmadik verseskötetét.

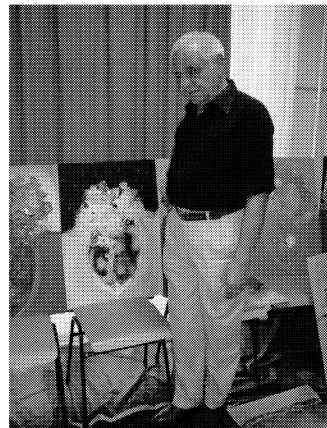
Kerekes Sándor Szabadkáról érkezett az V. Nemzetközi Alkotótáborba. Szabadka Kosztolányi Dezső és Csáth Géza szülővárosa - a kritikusok szerint utóbbi Kerekes Sándor munkásságában meg is jelenik.

- Mindig az alkotás hevében, önmagamról megfeledkezve csinálom azt, amit belülről diktál valami. Az ember sokkal kevesebbet tud kimondani, mint megfesteni vagy leírni - társítja a képzőművészetet és a költészetet. De hogy miért is foglalkozik az utóbbival, arról így vall: sokkal könnyebben az olvasó kezébe tudom adni azt, amit gondolok, és ettől kezdve ő azt tesz velem, amit akar.

Vannak olyan élmények, amelyekből sokkal több vész el az emberben, mint amit kimond, vagy megfest. Amíg egy képet készítek, addig egy-egy ecsetvonásból ezer és ezer ötlet születik, már egy másik képbe kezdenék bele. Miközben egy pillanat alatt ezerféle dologra gondolok, csak azt tudom lefesteni, ami megmarad bennem. Hogy a többi gondolat se vesszen el, a költészethez "folyamodtam" - meséli.

Mind a képek, mind a versek témáit a mindennapokból meríti. A különbség csupán annyi, hogy míg a verseket mindig magának az olvasónak szánja, a festményei soha nem eladásra vagy kiállításra készülnek - mégis, mint mondta, már a 270. kiállításánál jár.

- Az alkotás menetében soha nem gondolok arra, hogy ide azért húzok még egy ecsetvonást, mert a közönségnek így tetszene. Nem eladásra, nem megrendelésre dolgozom, ugyanakkor azt is állítom, hogy attól a perctől kezdve, hogy aláírtam, a kép nem az enyém. Nem fontos, hogy valakinek az egész kép tetszen: ha talál rajta egy kis részletet, amit tovább tud gondolni, már megérte. Ugyanígy van a versekkel is. Bár a témák filozofikusabbak, olyanok, amelyeket nem lehet megfesteni, ha az olvasó talál egy neki tetsző gondolatot, akkor az már siker. A könyv varázsa pedig az, hogy a gondolataimmal megpróbálom áttörni a falat és megmutatni az olvasónak azt, ami mögötte van - magyarázza. Azt is hozzátette, hogy a versek annyiban közelebb állnak hozzá, hogy általuk személyes kapcsolatba kerül az olvasóval. *(Tóth Anikó)*

Alkotótábor 2004. Biharkeresztes

Nyár, igazi nyár.

Forróság – zápor. Hús hajnalokban fogyó telihold. Rózsaszín felhők incselkednek a tüzelő nappal, amely felgyújtaná a kéklő eget is, ahová fürödni jár fecskékkel a sóvárgó tekintetünk, mert Keresztes templomainak tornyai is – strázsaként felmutatnak. E tikkasztó hevíletben árnyékot keresve – vagy éppen dacolva a tüzelő nappal festők, grafikusok dolgoznak, rögzítve a gyorsan változó, a kevesek számára megadott isteni ajándékot: meglátni, leleplezni és közre adni a csodálatos természet legszebb élményét. Igen.

A harangszó néhány megbúvó galambot felriaszt, de a zombékos tocsogókban békákra vadászó gólyapár zavartalanul lépdél sikeres célja felé, mint ahogyan sietősen, hónuk alatt mappáikkal a Bocskai kollégium hús falai közé igyekvő, áthevült, fura külsejű festők is teszik. Ők néha egy-egy hús kocsmá áldásos habzó nedűjétől felfrissülve. A kollégium délutáni csöndje észrevétlenül szemléli a termek nyugalmaiban visszaidézett és a táblákon újra születő színes élmények csodálatos vajúdását. Csak az ablakok függönyének lomha libbenése jelzi az időtlenné váló idő múlását. Sok éjszakai ablakból kiáradó meleg fény még megvárja a fogyó hold hideg köszöntését – majd álmaival, színeivel nyugovóra tér, ez Keresztes varázsa, ami miatt mindig visszavágyunk.

Cs. Uhrin Tibor

